

EDEBİYAT VE ŞİİR E-DERGİSİ

SAYI 1

İSSN

3149-935X

VEFAKÂR

"Yarım Bırakmayanların Sesi..."

HAZİRAN

2026

KÜNYE

Yayın Adı: Vefakâr Dergi

Sayı: 1

Tarih: Haziran 2026

ISSN: 3149-935X

İmtiyaz Sahibi / Yayın Sahibi: Enes Papağan / Yazar Ağacı Yayınevi

Genel Yayın Yönetmeni: Enes Papağan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Papağan

Baş Editör: Aylin Bayrakdarlar

Kapak Tasarımı: Enes Papağan

Yayınlanma Sıklığı: Aylık E-Dergi

Web Sitesi: yazaragaciyyayinevi.com

Instagram: @vefakardergi

E-posta: vefakardergi@gmail.com

© Tüm yayın hakları saklıdır.

İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

E-posta: vefakardergi@gmail.com

Web: yazaragaciyyayinevi.com

Instagram: @vefakardergi

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

Bazı duygular vardır; bir cümleye sığmaz,
bir kelimeyle anlatılamaz.
Sessizce büyür, hatıralarda yer edinir
ve zamanla bir hikâyeye dönüşür.
Elinizdeki bu sayfalar,
yalnızca yazıların bir araya geldiği bir dergi değildir.
Onlar; düşüncenin, hissedişin ve vefanın izlerini taşır.
Her satır, bir kalbin yankısını;
her paragraf, bir insanın dünyaya bıraktığı küçük bir izi barındırır.
Vefakâr Dergi,
edebiyata vefa göstermenin,
kelimelere yeniden değer vermenin
ve unutulmaya yüz tutan duyguları hatırlamanın bir davetidir.
Burada karşılaşacağınız her metin,
yalnızca okunmak için değil;
üzerinde düşünölmek, hissedilmek
ve belki de bir parçası olmak için yazılmıştır.
Bu yolculukta bizimle olduğunuz için teşekkür ederiz.
Kalemlerin sustuğu yerde anlamı,
kelimelerin bittiği yerde insanı arayan herkese selam olsun.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	05
Vicdanın Şهادeti-Zümrüd-ü Sabah	06-07
Fransevi-Hasan Alan	08
Mayıs'ın Kiraz Çiçeği-Zeliha Tüysüz	09
Bitmeyen Dize-Sennur Mutlugil	10
Süsenler-Dr.Osman Akçay	11-12
Menzile İnananlar-Can Bağcı	13
Bırakılmış-Kerem Gökmen	14
Sevdim Seni-Hiranur Papağan	15
Elimde Bitmeyen Bir Kitap-Erdal Burak	16
Vefanın Gölgesinde-Sibel Kaya	17
Kalbin Gözyaşı-Tuğba Yıldız	18
Sana Sessizce-Rojbin Demirel	19
Taşan Kaldırımlar-Ceyda Büke	20
Ne Hayır Gördüm?-Ozan Ebedi	21
Yalnızlık-Zeynep K. Sarıtaş	22
Vefa Neydi?Vefakâr Neydi?İnsan Olmanın Unutulan Ölçüsü- Aylin Bayrakdarlar	23-24
Gece-Erçağ Akarca	25

İÇİNDEKİLER

Duvarda Asılı Bir Resim-Aybike Kazak	26
Tik Tak-Tülay İlhan	27
Sen Vazgeçilmezimsin-Aynur Açıkgoz	28
Keder-Mirələm Abbasov	29
İçimdeki Mahkeme-Zeynep Ökmen	30
Kaybolan Ben Miyim Yoksa Umutlarım Mı-Şevval Özata	31
(Kitap Tanıtımı)Kendime Sorgular-Yavuz Erol	32
Mevsim Mayıs Mı?-Göktuğ Doğan	33
Acı Veriyor-Enes Papağan	34
Sana Benzedim Anne-Nurcihan Kızmaz	35
Sıfır-Asya Akın	36
Mazi İçinde Nasıl Eskidik?-Lütfi Ercin	37-38
Bir İnsan Masalı-Mehmet Özdemir	39
Yitmiş Kabuk-R.Merve Taşdelen	40
Yorgun Şehir Masalı-Melike Taşdelen Özgür	41
(Röportaj)Vefakâr Söyleşiler-Gamze Gökcek	42-43
Uyan-Barış Papağan	44
Sokağın Sözü	45
Kalem Vefakâr'da	46
Yarım Kalan Cümle	47

Önsöz

Kelimelerin kalbe dokunduğu, duyguların satırlarda hayat bulduğu bir yolculuğa hoş geldiniz...

Vefakâr Edebiyat ve Şiir E-Dergisi, sadece bir yayın değil; hisseden, düşünen ve yazan insanların buluşma noktası olma niyetiyle doğdu. Bu dergi, kalemini kalbine batırarak yazarların, kelimelerle kendine ve dünyaya anlam arayanların sesidir.

“Vefa”nın giderek unutulduğu bir çağda, biz bu kelimenin yüklediği anlamı yeniden hatırlatmak istedik. Geçmişe, hatıralara, duygulara ve insana karşı vefayı... Çünkü inanıyoruz ki insanı insan yapan, unutmamak ve unutturmamaktır.

Bu ilk sayımızda; umut, kırgınlık, sevdâ, yalnızlık ve yeniden başlama cesareti var. Her satırda bir iz, her şiirde bir kalp atışı saklı. Belki kendinizden bir parça bulacaksınız, belki de hiç bilmediğiniz duygularla tanışacaksınız.

Vefakâr, bir başlangıç... Ama sıradan bir başlangıç değil. İçten, samimi ve kalıcı olma niyetinde bir yolculuk.

Bu yolculukta bizimle olan, kalemiyle katkı sunan ve kalbiyle hissedenden herkese teşekkür ederiz.

Çünkü bazı duygular unutulmaz...
Ve bazı kelimeler, hep vefakâr kalır.

Vefakâr Edebiyat ve Şiir E-Dergisi
“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

VİCDANIN ŞEHADETİ

Zümrüd-ü Sabah

İnsan, kainatın hulasası; lakin kendi derinliğinde kaybolmuş bir muammadır. Görseldeki o eşsiz tespitte dendiği gibi; asıl mesele toprağın altına giren bedene ağıt yakmak değil, toprağın üstünde kibirle yürüyen nefsi dize getirebilmektir. Zira nefis, ruhun giydiği dar bir gömlek gibidir; terbiye edilmedikçe ruhu sıkar, hakikati görmesine engel olan kalın bir perdeye dönüşür.

Çoğu zaman hayatı, perdeleri çekilmiş bir sahnede gölge oyunu misali yaşıyoruz. Diriyken kıymetini bilmediğimiz canlara, musalla taşının soğukluğunda sunduğumuz "kusursuz hüzün", aslında gidenin ardından duyulan bir özlem değil, kalanın kendi vicdan azabını susturmak için uydurduğu beyhude bir masaldır. Gözyaşı, ancak kalpte bir damla merhamet ateşiyle kaynarsa mukaddestir. Aksi takdirde, dökülen her damla, hakikatin yüzüne çarpılan sahte bir mühürden ibaret kalacaktır.

Tasavvuf felsefesinde "ölmeden evvel ölmek", nefsin heveslerinden arınıp hakikat denizine dalmaktır. Ebediyet, zalimlerin zulmünden kaçabileceği bir sığınak değil; her zerrenin, her ahın, her bakışın hesabının sorulacağı o dehşetli terazinin ta kendisidir. İnsan, bir başkasının "ahı" ile mühürlendiğinde, artık ne süslü veda cümleleri ne de mezar başına bırakılan çiçekler o ağırlığı hafifletebilir.

"Diriyken kör olanın, ölüye ağlaması yalnızca bir gölge oyunudur."

Hakikat şudur ki; bizler bu alemde birer yolcuyuz. Yolun sonundaki durak toprağın altı olsa da, imtihan toprağın üstündeki her adımımızda saklıdır. Vicdan, insanın içindeki ilahi mahkemedir ve o mahkemenin hakimi bizzat Yaradan'dır.

Eğer gönül kalemimizin mürekkebi merhamet, kağıdı ise doğruluk değilse; yazdığımız her satır rüzgarda savrulmaya mahkumdur. Mesele, son nefeste değil, alınan her nefeste o "Büyük Terazi"nin bilinciyle yürüyebilmektir. Rabbim bizleri, gözyaşını sadece bir teselli aracı değil, bir arınma vesilesi kılanlardan eylesin.

Varlığın Sancısı: İnsan, en çok "kendisi" olduğunu sandığı anlarda başkalarının kurguladığı bir senaryonun figüranıdır. Gerçek uyanış, yönetmenin elinden kalemi alıp kendi sessizliğini yazmaya başladığında vuku bulur.

Maskelerin Düşüşü: Yüzündeki binlerce maskeyi çıkardığında geriye kalan o çıplak boşluktan korkma. O boşluk, üzerine yeni bir dünya inşa edebileceğin tek sağlam zemindir.

- √Sustukların, konuştuklarının celladıdır. Bir insanı öldürmek için mermiye gerek yoktur; onu kendi sessizliğinde terk etmek, en gürültülü idir.
- √Yara, ışığın içeri sızdığı yerdir derler; ancak o ışığın yakıcı hakikatine dayanacak bir gözün yoksa, aydınlık sadece yeni bir körlüktür.
- √ Gelecek, bugünün üzerine örtülmüş bir teselli yorganıdır. O yorganı çekip attığında, çıplak gerçeğin soğuğuyla titremeyen ruh, henüz doğmamıştır.
- √Kalabalıkların alkışı, ruhun cenaze marşıdır. Kendi yalnızlığının kürsüsünde kendine hesap veremeyen her ruh, müebbet bir esarete mahkûmdur.
- √Merhametini sadece vitrinlerde sergileyenlerin vicdanı, bir toz bulutundan ibarettir. Gerçek erdem, hiç kimsenin izlemediği o karanlık dehlizde, elinde fener tutan tek bir el olabilmektir.
- √Hayat, biriktirdiklerinle değil, vazgeçtiklerinle ölçülür. Sırtındaki yükleri bıraktığında hafiflemiyorsan, aslında o yüklerin ta kendisi olmuşsun demektir.
- √"En büyük darbe, dışarıdaki dünyaya değil; insanın kendi içindeki o konforlu yalanlar kalesine indirilendir. Kalen yıkılmadan, ufku göremezsin."

FRANSEVİ

Hasan Alan

Siyah gözlerine aşkımın son damlasını düşürdüm Fransevi,
Korkuyordu gözlerim mahşer gibi kaynayan felsefenden,
Ölüm deyip mavi bir tülbent sallıyordun avuçlarıma,
Hey be Fransevi nasıl kıydın şu mahcup umutlarıma?

Şimdi rıhtımda yitik bir zamanın son vapuru,
Siste siliniyor o bildik, o keskin yüzün,
Bir keman sesi duyuluyor paslı bir göğüsten,
Yüreğimde, eski bir bataklığın ıslak hüzünleri.

Sanki dünya dediğin, kirli bir aynaymış gibi,
Kendi kendine kırılıyor, kendi kendine sönüyorsun,
Gözlerinde o uçsuz bucaksız, o dipsiz boşluk,
Ben artık o derin uçurumun dibinde,
Yalnızca bir “ah” kadar, sadece bir “vaveyla” kadarım.

İblisin kemanını ver ve yaygara çıkarma
Kemanını kırıyorum ve inkâr ediyorum rıhtımları
Fransevi bana ölümü besteliyor bir bilsen
Taşıyor bana sahradan oluk oluk suları

Fakat anladım Fransevi, veda vakti geldi çattı,
Gölüşün, bir akşamüstü gölgesi gibi uzadı gitti,
Viran dünya artık kapılarını kilitliyor yüzüme,
Sen, o meçhul yolculuğa, ben ise kendi sessizliğime,
Sanki hiçbir muhabbetimiz yokmuş gibi çekildim dilsizliğime
Birbirimizi hiç tanımamış gibi Fransevi, öylece çekip gidiyoruz.

MAYIS'IN KİRAZ ÇİÇEĞİ

Zeliha Tüysüz

İnsan aniden susunca,
kalem başlarmış konuşmaya.
Varamadı sevda yine bir sonuca,
anlamadan geçti nilüferin yanından.

Çiçek mi anlayacakmış,
ne zaman fark edecek o zaman kalemi?

Sana önceden söylemiştim:
Kiraz çiçeği açmaz burada.
Kuşlar fark etse kalemi,
ne değişir ki ...
Kalem yazamazsa,
içindeki dur durak bilmeyen kelimeleri.

Kelime soruyor buluta,
gece, ağlar mı yağmurlar için?
Rüzgar anlamsızca şehri üşütse,
Bilmeden yazsa...
Ne hissettiğini bildirmeden...

Durdu...
kaldırdı kafasını,
Anladı çiçek.
Şehrin anlamsız kalabalığında ,
Gözüne bir takvim kağıdı ilişti aradan.
Bir satır aralığında uzunca yatıyor.
Yırtılamamış bir sayfa bekliyor kapıda.

“6 Mayıs'ta kaldı” dedi biri.

Kiraz çiçeği açmamış...
Açmak için bizden mi izin isteyecek?
Zamanı gelse de açmıyorsa çiçek.
Açacak cesareti bulamadığından
Rüzgara kaldı suç demek.
Sonradan dediler, yavaştan essin
Savurmasın hasreti etrafa.

BİTMEYEN DİZE

Sennur Mutlugil

Renkler diyorum
gözlerinden süzülüp
duvarlara asılsın yalnızlığım.
Tatlar diyorum
dudağının kenarında beklesin
söyleyemediğim cümleler gibi.
Kokun diyorum
rüzgârla yarışsın
odama girip çıkan sensizliğe inat.
Dokun diyorum
gül değil artık
elimde kalan sadece diken.
Ve acı;
bir kadeh gibi duruyor içimde.
Her yudumda biraz daha sen.
Atamıyorum
sırtımda büyüyen bu yükü.
Çünkü ben
en son satırı bile
senin sesinle bitiriyorum.

SÜSENLER

Dr.Osman Akçay

sabahın cam kırığı kıyısında
güneşin nasır tutmuş bağrına
mor bir merhem sürülür

toprağın kadim kalbinde
zamanı kanatan bir nabız atar
her titreyişte
tozlu bir göğün sırrı
yara gibi dirilir

süsenler
uykusunu yitirmiş bir taşın rüyasıdır
kavruk bir sertliğin rahminde büyüyen
ince bir sızı

her biri
zamanın çatlak cebinden dökülen
mor bir harf
okuyanı olmayan
karanlık bir alfabenin kırık yazısı

rüzgâr
akşamın paslı gölgesini savurur dallara
yapraklar
güneşin küllerinden sızan hüznle yıkanır

kanadı hiç açılmamış bir kuşun yorgunluğu
suskunluğun ağırlığıyla çöker toprağa

ve dünya
kendi sessizliğini büyütür

gece
karanlığın iç cebinden
sırlı bir ayna çıkarınca
süsenler gökyüzüne bakar
yansımaları
bir hatıranın buğusunda erir

dokunsan gölge dağılır
tutsan zaman değil, boşluk akar

her biri
yaralı bir umutla
geceyi yarıp
sabaha sızar

MENZİLE İNANANLAR

Can Bağcı

Menzil belli o yalnız evin ışığı yanar,
Rüzgâr ne savursa da kökünden koparamaz.
Bir tek çiçek yetermiş dünyayı tutmaya,
İnanan bir yürek varsa, hiçbir bahar susamaz.

Yol uzun, gece derin, gök üstüne kapanır,
Adımlar suskun ama içten içe çoğalır.
Bir umut taşır insan, en ıssız yerlerde bile,
Çünkü kalp bildi mi yönünü, dünya ona dar olmaz.

Ne fırtına unutturur ne de zaman eksiltir,
Bir ev, bir çiçekle kader yeniden yazılır.
Kim ki vazgeçmez içindeki o küçük ışıktan,
En karanlık menzilde bile sabah ona varılır.

BIRAKILMIŞ

Kerem Gökmen

Anne nereye gittin?

Beni üveylerin eline
Bırakmazdın sen,
Kıyıp da...
Elini kaldırmazdın.

Hatırlıyor musun,
Bana verdiğin
Bir söz vardı.
Bir daha üzölmeme
İzin vermeyecektin...

Nasıl terk edebildin beni?
Giderken duymadın mı
Sesimi?
Sadece beş yıl mı
Görebilecektim seni?

Niye kapattılar üstünü
Ruhsuz tahtalarla?

SEVDİM SENİ

Hiranur Papağan

Sebebsizce sevdim seni
Gözlerine tutulmuş olmalıyım ki
Ayıramıyorum senden gözlerimi

Hissederek sevdim seni
Bakışlarına kanmış olmalıyım ki
Herşey bakışlarında gizliydi

Ağlayarak sevdim seni
Bir yanımda bana aldığın çiçek buketi
Diğer bir yanda çocukluk çerçevesi

Mutlulukla sevdim seni
Gözümdeki yaşta mutlu oluşumdan
Kalbimdeki boşlukta senin var oluşundan

Unutmaya çalışarak sevdim seni
Belki bugün o gündür dedim
Yanılmışım,ben unutmaya çalışamazdım ki seni...

ELİMDE BİTMİYEN BİR KİTAP

Erdal Burak

Herkes için zaman farklı iken benim için rüzgârın yapraklarını hışırdatmasından ibaret.

Biliyorsunuz ellerim bronzdan ve hiç yorulmuyor, bakışlarım bin yıldır aynı satıra takılı kalmış gibi. Az ötedeki salıncak boşluğa sallanırken, demirlerin gıcirtısı kulaklarımda bir melodi bırakıyor yıllardır. Kıpırtısız bir izleyiciyim, etrafım da akan hayatın.

Devamlı bir güvercin omzuma konup tüylerini kabartıyor, mağrur... Onun kalbinin atışını metalik derim de hissediyorum. Bir otobüs gaza basıyor sokağın başında, ödüm kopuyor. Bazı insanlar acelesi olan adımlarla toprağı eziyor, kimi ise sadece durup bana bakıyor. Mavi çan çiçeğı bir çocuğun elinde bana doğru kalkıyor, güneş hem beni hem çiçeğı ısıtıyor. Çiçeğin bu canlı renkleri, benim gri sessizliğimle tezat oluşturuyor. Çocuk gülüp gidiyor, yenisi geliyor.

Metal aklım, parkın seksen beş yıl önceki o ilk gününü hatırlatıyor. O zamanlar ağaçlar yeni dikilmiş, daha cılızdılar. Şimdi ise kökler toprağın derinliklerine hükmediyor. Gökyüzü karardığında, üzerime düşen ışık hüzmeleriyle kâğıtlarım aydınlanıyor. Ben yüz yıla yakındır bitmeyen bir hikâyenin en sadık okuyucusuyum.

Ayaklarımın altındaki çimenler yeşilin her tonuna bürünürken, ben sadece bekliyorum, elimdeki kitapla. Belki bir gün, sayfamdaki o son nokta dile gelir ve ben evime giderim. Oysa şimdilik sadece rüzgârın fısıltılarını metal kalbime topluyor, evrenin bu eşsiz şiirini sonsuz bir sabırla dinliyorum.

VEFANIN GÖLGESİNDE

Sibel Kaya

Bir söz verdim sana, rüzgârın önünde,
Kök saldım sevgimle hayatın özünde.
Vefa dedim adına, bir yemin gibi,
Unutmadım seni, en zor gün misali.

Yıllar geçti üstümüzden sessizce,
Bir dostluktu bu, gönül telinden ince,
Zaman unutturur mu? Hayır, asla!
Vefa yazılıdır kalbimin, zihnimin taşına.

Yollar ayrı düştü belki bu hayatta,
Ama kalbim aynı sözü tutar hâlâ.
Vefa, unutilan değil, hep hatırlanandır,
Küllense bile zamana karşı yanıp alev alandır.

Bir gönül borcu bu, silinmez izlerle,
Dostluklar kalır sonsuza dek sözlerle.
Vefa, insana insan olduğunu öğretir,
Ve insan, en çok vefayla yücelir.

KALBİN GÖZYAŞI

Tuğba Yıldız

Gidene mi zor kalana mı?
Kalan hep ben, ziyan olan da.
Bende bitmenin yükü çöker mi omuzlarına?
Heba olursun aşkımdan mahrum kalınca.

Anlaman zaman alırdı yokluğumu,
Yüreğindeki kesikler varlığımda neredeydi?
Sevgimleilmekilmek dikedim yaralarını.
Söyle neden kalalım iki yabancı?

Hançerini sapladığın yerde güller açar,
Yüzünden düşen bin parçayı toplardım.
Asabiyetim sevdaya değil, olmayışınadır.
Sabrımı tüketen sen değil, gelmeyişindir.

Sözler verdik ruhlarımızı yok etmemeye,
Bozduk büyüü, tükettik bizi.
Şimdi anılarımızın ahı üstünde,
Asıl vedayı ben ediyorum hüznle,
İyi bak kendine ve öldürdüğün kalbime.

SANA SESSİZCE

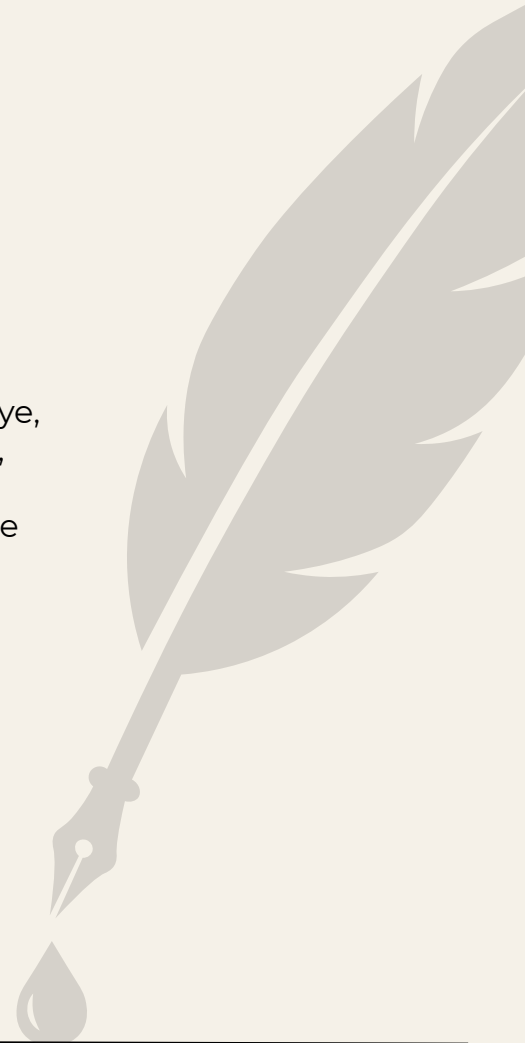
Rojbin Demirel

Sana söyleyemedim bazı şeyleri,
Gözlerimde sakladım günlerce,
Bir bakışın yeterdi aslında,
Anlardin beni sessizce.

Adını anınca içim ısınır,
Sanki dünya bir an durur,
Kalbim sana doğru koşarken,
Zaman bile yavaş olur.

Yanında susmak bile güzel,
Kelimesiz bir huzur var,
Ellerin değmese de bana,
İçimde izlerin kalır.

Belki hiç bizim olmayacak bu hikâye,
Belki de yarım kalacak bir yerde,
Ama ben seni hep seveceğim,
Sana söyleyemediğim cümlelerde

TAŞAN KALDIRIMLAR

Ceyda Büke

Bazı insanlar yağmuru severdi
Ben taşan kaldırımları seviyordum
Çünkü şehir en çok
Dağılırken benziyordu bana
Sular birikirdi eski apartman önlerinde
Gökyüzü aşağı düşmüş gibi olurdu bazen
Ben saatlerce yürüdüm ıslanarak
Sanki eve dönsem her şey gerçek olacakmış gibi
Otobüs duraklarında bekleyen insanlar
Kendilerini saklardı montlarının içinde
Kimse kimsenin gözlerine bakmazdı
Bu şehir utanıyordu galiba insanlardan
Bir çaycı vardı köşe başında
Her gece aynı sandalyeyi silerdi
Belki gelmeyecek birini bekliyordu
Bazı umutlar alışkanlık gibi yaşarmış
Ayakkabılarım su çekmişti yine
Ama dönmedim hiçbir yere
Çünkü insan bazen kaybolmak ister
Bulunursa yeniden kırılacak diye korkarak
Bir pencere açıldı sonra üst katlardan
Kısık sesli bir şarkı yayıldı sokağa
O an anladım
Bazı geceler insanı hayatta tutan şey
Tanımadığı bir ses bile olabiliyormuş
Sabaha doğru yağmur hafifledi
Şehir yavaşça topladı kendini
Ama ben hâlâ dağınıktım
Ve en çok buna üzüldü

NE HAYIR GÖRDÜM?

Ozan Ebedi

Ne bir gün yarama merhemim oldu
Ne bir gün derdime dermânım oldu
Şu vefâsız yârdan ölem, ne hayır gördüm?

Yan bakışın beni sana bağladı
Boş olan göğsümü sevdân dağladı
Öksüz murâdım, bak yetim şu gönül yurdum

Geçti her günüm âhlarla yaslarla
Sabâhlara kadar gözde yaşlarla
Feleğe dert yandım, ondan hep seni sordum

O yâr beni çoktan unutmuş gitmiş
Bir kâdir bilmeze rûhunu satmış
Mevlâ'ya eyledim niyâz, diledim yardım

Bir köşede bitkin düşer kalırsam
Dayanamaz kederimden ölürsem
EBEDÎ der: Bil ki cânı ben sana verdim
(11.07.2008)

YALNIZLIK

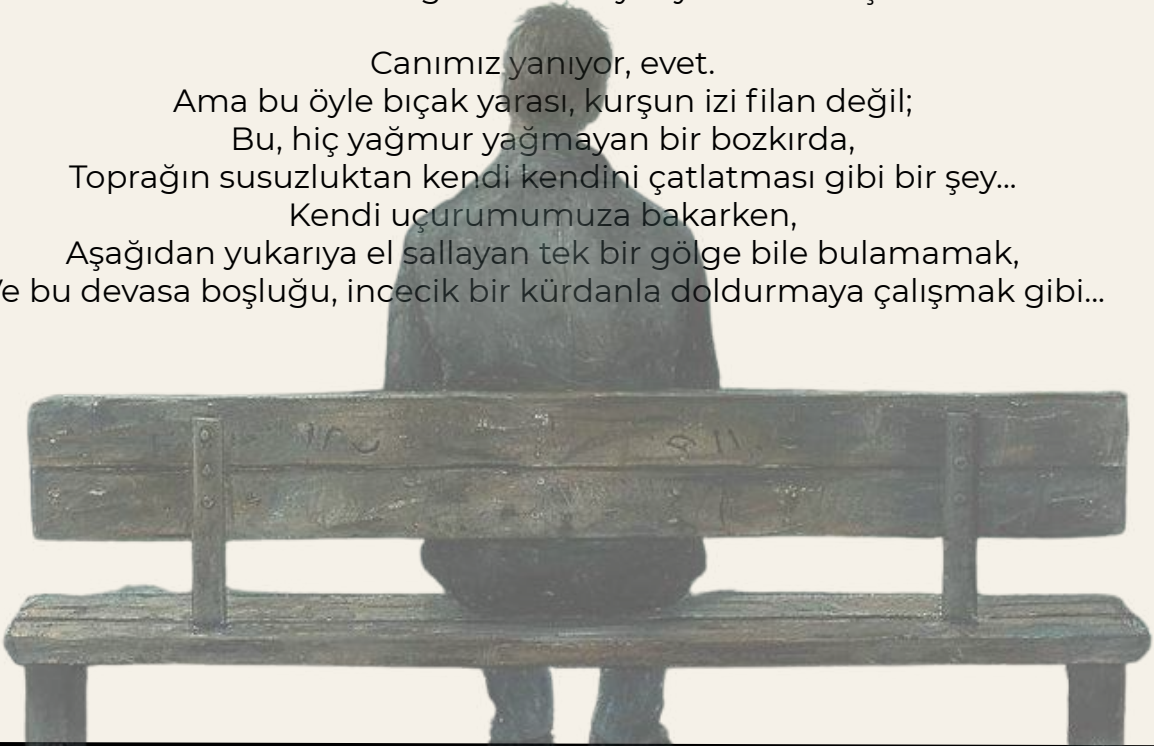
Zeynep K. Sarıtaş

Sırtını duvardaki rutubet lekesine yaslamış bir akşamüstü bu,
Henüz yıkanmamış çay bardaklarının dibinde kuruyan o kahverengi keder...
Sokak lambaları, birazdan kentin yarasını deşecek birer neşter gibi parlıyor,
Ve biz, tırnaklarımızı kemirerek bekliyoruz geçmeyen o vagonları.

Yalnızlık dedikleri,
Sokakta unutulmuş tek bir ayakkabı teki kadar mahzun,
Ya da hiç çalınmamış bir kapının paslanmaya yüz tutmuş mandalı...
Birileri önümüze fırlattı bu ham meyveyi,
"Ye" dediler, "içindeki çekirdek seni büyütür."
Oysa çekirdek değilmiş bu,
Göğsümüzün tam ortasına saplanan, ucu sivriltilmiş bir soğuk hava dalgası.

Söz etmediler bize bu sızının renginden,
Terli avuçlarımızda biriken o kimsesiz tuzdan bahsetmediler.
Şimdi her köşe başında,
Vitrindeki cansız mankenlerin donuk bakışlarıyla selamlaşıyoruz.
Cebimizde buruşmuş fişler, aklımızda ödenmemiş faturalar gibi birikiyor hüzün,
Ve her gece yastığa başımızı koyduğumuzda,
Tavan arasındaki örümcek ağlarına takılıyor yarım kalmış tüm cümleler.

Canımız yanıyor, evet.
Ama bu öyle bıçak yarası, kurşun izi filan değil;
Bu, hiç yağmur yağmayan bir bozkırda,
Toprağın susuzluktan kendi kendini çatlatması gibi bir şey...
Kendi uçurumumuza bakarken,
Aşağıdan yukarıya el sallayan tek bir gölge bile bulamamak,
Ve bu devasa boşluğu, incecik bir kürdanla doldurmaya çalışmak gibi...

Vefa Neydi? Vefakâr Neydi? İnsan Olmanın Unutulan Ölçüsü

Aylin Bayrakdarlar

Vefa, insanın gördüğü iyiliği hafızasında diri tutmasıydı. Birinin emeğini, varlığını, desteğini, zor bir anda uzattığı eli unutmayacak kadar insan kalabilmesiydi. Sadece teşekkür etmek değildi vefa. Teşekkür çoğu zaman ağızdan çıkar, vefa ise davranışta belli olur.

Vefa, insanın işi düştüğünde yanında olanı, işi bitince yabancıya çevirmemesiydi. Bir kapıdan geçerken o kapının kimler tarafından açık tutulduğunu hatırlamasıydı. İnsan bazen bir cümleyle tutunur hayata, bazen bir omuzla, bazen de kimsenin görmediği yerde kendisine inanmış birinin sessiz desteğiyle. Vefa, işte o görünmeyen emeği de görmeyi bilmektir.

Vefakâr insan, menfaati bitince muhabbeti bitmeyen insandır. İlişkiyi çıkar defteri gibi tutmaz. Kim ne verdi, kim ne kazandırdı, kimden ne kaldı hesabıyla yaşamaz. Geçmiş yük gibi sırtına almaz ama geçmişteki güzelliği de çöp gibi kenara atmaz. Ona yapılan iyiliği büyötmek için abartıya ihtiyaç duymaz. Sadece unutmamayı bilir.

Vefa, insanın hafızasına ahlak eklemesidir. Hatırlamak tek başına yetmez. İnsan kötü olanı da hatırlar, kırıldığı yeri de hatırlar, incindiğı sözü de unutmayabilir. Fakat vefa, iyiliğı küçöltmeden hatırlamaktır. Bir insanın kusurlarıyla beraber emeğini de görebilmektir. Çünkü hayat, sadece kimin neyi eksik yaptığıyla ölçölmez. Kimin hangi zor anda elinden ne geldiğince yanımızda durduğı da hesaba katılmalıdır.

Vefasızlık ise çoğı zaman büyük ihanetlerle gelmez. Bazen bir selamın kesilmesiyle başlar. Bazen emeğı yok saymakla, bazen bir insanı kullanılmış bir eşya gibi geride bırakmakla görünür. İnsan, birinin iyiliğinden geçip de onu hiç tanımamış gibi davranmaya başladığında içerde bir şey eksilir. O eksilen şey sadece ilişki değildir. İnsanın kendi iç ölçüsüdür.

Vefa, sadakatle akrabadır ama aynı şey değildir. Sadakat bağlılıkta görünür, vefa hatırda görünür. Sadakat yanında kalmayı, vefa yanında kalamasa bile emeğı inkâr etmemeyi bilir. Her ilişki sürmeyebilir. Her yol aynı yöne devam etmeyebilir. İnsanlar ayrılabilir, uzaklaşabilir, susabilir. Fakat vefa, ayrılığın bile insan gibi yaşanmasını sağlar. Kırılmak başka şeydir, nankörleşmek başka şeydir.

Bugünün en büyük yorgunluklarından biri, insanların birbirini çabuk tüketmesidir. Birinin değeri, işe yaradığı süre kadar görölüyor. Bir emek, yerine yenisi konulduğı anda unutuluyor. Bir dostluk, yeni çevrelerin gölgesinde siliniyor. Bir iyilik, sanki zaten yapılması gerekiyormuş gibi küçöltölüyor. Oysa insanı insan yapan şey, sadece ilerlemesi değildir. Geçtiğı yerlerde kimlerin kalbinden iz aldığını bilmesidir.

Vefakâr insan geçmişe saplanıp kalmaz. Sadece geldiği yolu inkâr etmez. Birinin hakkını teslim etmek, insanı geriye götürmez. Aksine insanı olgunlaştırır. Çünkü vefa, kalbin nezaketidir. İnsan, kendisine yapılan iyiliği hatırladıkça kibri azalır. Her şeyi tek başına başarmadığını bilir. Her başarının içinde görünmeyen destekler, söylenmiş doğru sözler, açılmış kapılar, sabredilmiş anlar vardır.

Vefa, büyük cümlelerle değil küçük davranışlarla anlaşılır. Birinin adını güzel anmakla, emeğini inkâr etmemekle, zor durumda yüz çevirmemekle, geçmişte kalan iyiliği bugünün hesabına kurban etmemekle belli olur. Bazen arayıp hâl sormaktır. Bazen susarken haksızlık etmemektir. Bazen bir insanın yokluğunda hakkını korumaktır.

İnsan olmanın unutulmuş ölçüsü belki de burada saklıdır. Ne kadar bildiğimizde ne kadar kazandığımızda ne kadar yükseldiğimizde değil, kimleri unutmadan yürüdüğümüzdedir. Vefa, insanın içindeki terazidir. O terazi bozulduğunda bilgi de soğur, başarı da sertleşir, ilişkiler de pazarlığa döner.

Vefa eski bir kelime gibi durur ama eskimiş değildir. Sadece kalabalığın gürültüsünde sesi kısılmıştır. Onu yeniden hatırlamak, insanın kendine dönmesidir. Çünkü vefayı kaybeden insan sadece başkasını unutmaz. Kendi insanlığından da uzaklaşır. Vefakâr olmak ise hâlâ mümkün olan en sade asalettir. Geçmiş putlaştırmadan, bugünü kirletmeden, iyiliğin hakkını vererek yaşamak.

Vefa buydu.

Vefakâr insan da buydu.

Unutmayan, inkâr etmeyen, emeği ezmeyen, iyiliği küçültmeyen insandı. İnsan kalmanın sessiz ama en gerçek ölçüsüydü.

GECE

Erçağ Akarca

Sabaha kadar bekleyemezsin diyorlardı,
Geceyi, gecenin içindeki bungun düşünceyi,
Bekledim, bir ovanın kendimce kırılan maviliğinde bekledim,
Geceyi sabaha ekleyemezsin diyorlardı bir kışın ortasında,
Ekledim, buz tuttu içime dökülen kanatlı yelkovan,
Buz tuttu, içime dökülen yelkovanın donuk aksi...

DUVARDA ASILI BİR RESİM

Aybike Kazak

Duvarda asılı bir resim var,
kim bilir hangi akşamın sessizliğinden kalma...
Renkleri solgun, çizgileri yorgun,
ama bakınca hâlâ bir hikâye taşıyor.

Belki bir gülüş saklı köşesinde,
belki yarım kalmış bir yolculuk.
Zaman ne kadar “unut” dese de
o resim, unutmamak için direnir.

Her geçen gün biraz daha konuşur benimle;
bazen bir özlem olur,
bazen tuhaf bir sızı.

Sanki duvardan değil de
kalbimin en eski rafından bakar gibi.

Her baktığımda
bir parçamı bulurum orada;
hiç söylemediğim bir cümle,
hiç dokunmadığım bir anı gibi.

Duvarda asılı duran bu resim

belki sadece bir çerçeve...
Ama içinde duran şey,
zamanın bana bırakmaya cesaret edemediği
tek hatıra.

TİK TAK

Tülay İlhan

Bir intihar saati kalbimde, tik tak, tik tak.
Zaman daralıyor avuçlarımda, akrep koş yelkovan kaç .

Yağlı urgan, bir sandalye, karanlık oda ... tik tak.
Guguk kuşu vuruyor gece yarısı.
Acı çığılı düşüyor sevdamin feryat figan.

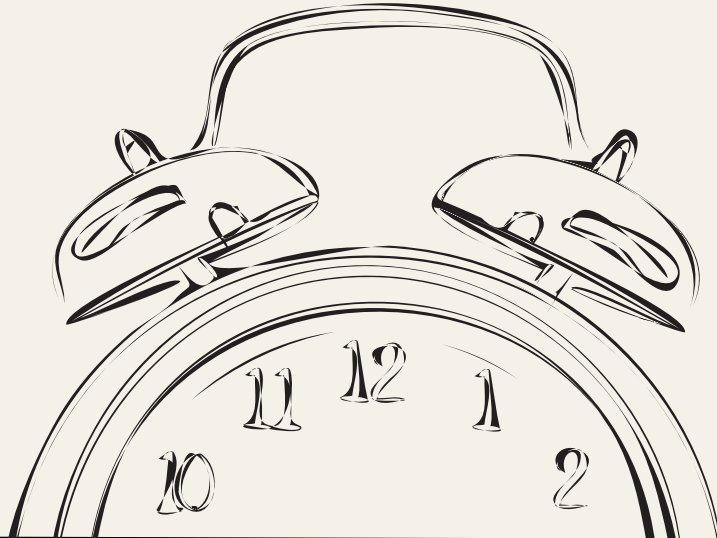
kıldan ince kopacak , boynunda ölümün eli.
Tik tak.

Sabahı bekliyor cellat.
Bir bakışlık an, ellerini ovuşturuyor.
Bir serinlik ensesinde, ölüm meleğimin nefesi.

Kumlar dökülüyor.
Ruh usulca terk ediyor bedeni.

Geride, kollarında cansız beden taşıyan cellat,
yine aldığı canı toprak eyliyor.

Zaman doluyor... tik tak, tik tak.

SEN VAZGEÇİLMEZİMSİN

Aynur Açıkgöz

Sen benim ömrüm,ömrümü adadığım.
Gözlerinde güneşin sıcaklığını hissettiğim.
Bakışlarının derinliğinde kaybolduğum.
Sevdasına,aşkına müptela olduğum.
Yokluğunda hasretini bile sevdiğim.
Sen benim vazgeçilmezimsin.

Sen kalbimin en kuytusunda sakladığım
Sen çöl sıcağında rüzgarında serinlediğim
Sen kara kış ayazında bile,varlığınla ısındığım
Senden gitmek istediğimde bile, gidemediğim
Sen ummanlar kadar sevdiğim,sevdiceğim
Sen benim vazgeçilmezimsin.

Sen dağlara adını haykırdığım
Her gece el açıp semaya,seni dilediğim
Sen birlikte yaş almak istediğim
Benim günümü aydınlatan güneşim.
Kara bahtımın ışık saçan aşkı,sevdiceğim
Sen benim vazgeçilmezimsin .

KEDER

Mirələm Abbasov

Kalbimi bir keder bastı,
Boş yere sevdalar koş.
Sen imkânlı, ben yoksul,
Bizde hayaller bomboş.

Derdin var mı varlığın?
Ne istediye onu görmüş.
Derdi var yoksulluğun,
Çokça sevdalar bölmüş.

Ne yapayım dünyayı,
Ne gün göstermiş bana?
Yoksulluğun kurbanı,
Sözü yöneltmiş bana.

Genç gitti, o, dersiniz,
Mezarımı siz kazarsınız.
Ne gün gördüm, bilirsiniz,
Mezarıma yazarsınız.

Bu dert ağırdır, ağır,
Şahittir bu geceler.
Bu dünyada keder yağar,
O dünyada düzelir.

Ne zaman içten gülerim?
İçim kana boyanır...
Yat artık sen, Mirelem,
Şimdi şehir uyanır...

İÇİMDEKİ MAHKEME

Zeynep Ökmen

Ben kendimi yargılayan bir mahkemeyim,
hakim de benim, sanık da.
Deliller suskun,
tanıklar aynada saklı.
Her gece
içimde bir dosya açılıyor.
Üzerinde adım yazıyor,
ama içeriği ben doldurmadım —
yaşam doldurdu,
seçimlerim mühürledi.
Kaçtığım her hata
duvarlara kazınmış bir iz gibi duruyor.
Üzerini boyadım sandım,
ama boya sadece kokuyu gizledi.
Ben en çok kendime karşı suçluyum,
çünkü bildiğim hâlde sustum,
gördüğüm hâlde geçtim,
hissettiğim hâlde inkâr ettim.
Vicdan, geceleri konuşur.
Gündüzleri ise sessizliğe mahkûm edilir.
Ama karanlık çökünce
yüzleşme başlar.
Ben özgür olduğum için ağır hissediyorum.
Çünkü her seçim
bir ihtimali öldürüyor.
Ve her “evet”,
bir “hayır”ın mezarı.
Dünyayı suçlamak kolay,
rüzgârı, zamanı, insanları.
Ama rüzgâr beni taşıyor —
ben yön veriyorum.
Eğer bir gün
içimdeki mahkeme beraat verirse,
bunun nedeni kusursuzluğum değil,
dürüstlüğüm olacak.
Çünkü insan
hatasız olduğunda değil,
hatasını kabul ettiğinde büyür.
Ve ben
kendimle savaşmayı
öğreniyorum yavaş yavaş —
kan dökmeden,
ama inkârı bırakmadan.

KAYBOLAN BEN MİYİM YOKSA UMUDUM MU?

Şevval Özata

Güneş bulutların arasından sanki içimdeki karanlığı aydınlatırcasına parlıyor ama o kadar yetersiz, o kadar güçsüzdü ki karanlığa mahkum kalıyordum. İçimdeki karanlık aydınlığa galip geliyordu. Gömüldüğüm bu karanlığın içinden kulağımda yankılanan bir sesle kendime geldim. Denizin dalgaları sanki içimdeki yıkılmayan duvarları yıkıyor, yerle bir edercesine sert çarpıyordu kıyıya. Duvarlarımı yıktıkları için teşekkür mü etmem gerekiyor yoksa kendimi korumak için ördüğüm duvarları başıma yıktıkları için kızmalı mıyım. Bilmiyorum. Kendi içimde o duvarları ne zaman ördüğümü bile bilmiyorum, zihnimin içinde bir köşeye sinmiş sakince, kıyıya vuran dalgaları dinliyorum. Zihnimin içindeki yalnızlığımı dalgaların sesiyle avutuyorum. Yalnız değilsin diyorum kendi kendime. Ne dinleyen var ne inanan. Gökyüzünün açık masmavi rengi insana umut verirken benim içim de yerle bir oluyordu. Güneşin ışıltısı ve sıcaklığı gitgide arttı. Sadece dünyayı değil beni de sarmaladı.

İçimin sıcaklığı giderek arttı. Köşeye sinen benliğim hissettiği sıcaklık ile etrafına bakındı. Karanlığın içinden içeriye ışık düşmesi girdiğini fark etti. Elini uzatıp tutmak istedi, tutmadı ama o umudun sıcaklığını çok iyi hissediyordu. O içimde beliren incecik umut ışığını kimse görmeden saklamalıydım. Farkında olmadan defalarca tekrar ederken buldum kendimi. Umudumu saklamalıyım. Umudumu saklamalıyım. Saklayamadım çaldılar. Geride vermeye niyetleri yok gibi. İçimde beliren her bir umudu tekrar tekrar sakladım. Bazen içimde günlerce yaşattım o umudu, bazense karanlık galip geldi. Ellerimde parçalandı. Ne bir ışığım kaldı nede bir umudum. Tekrar sindim o duvarın dibine. Kendimi, kendi karanlığımdan korumak için ördüğüm o duvarın dibine. Kendimi korumak için ördüğüm ama yıkılmak üzere olan o duvarın dibine.

Günler geldi geçti, tekrar gittim oraya. Kaybolan umudumu bulmaya. Belkide kendimi bulmaya. Denize seslendim. Cevap vermedi. Oturdum kumların üstüne, güneşin bulutların arasından çıkmasını bekledim saatlerce, çıkmadı. Gökyüzünün rengi açık değildi bu sefer. Kara bulutlar her tarafı sarmıştı. Tekrar tekrar seslendim çaresizce. Avazım çıktığı kadar bağırdım. Denizin dalgaları sertleşmeye başladı, artarak kıyıya vuruyordu. Bağırdığım için mi sinirlenmişti? Galiba. Ayağa kalktım, ayaklarım geri geri gidiyordu. Dalgalardan kaçırıyordum ta ki taşa takılıp düşene kadar. Ne kaçacak yerim kalmıştı, ne de gücüm vardı. Beni de içine almıştı... Ördüğüm duvarlarda üzerime yıkılmıştı adeta... Denizin derinliklerinde kayboldum... Duy sesimi küçük deniz Kızı... Kurtar yardım çığlıklarımı... Kurtar tüm benliğimi...

KİTAP TANITIMI

KENDİME SORGULAR - YAVUZ EROL

KİTAP NE ANLATIYOR?

Bu kitap, tüm umutlarını kaybettiğini düşünen; aile ve eğitim hayatında çıkmazlara sürüklenen, toplumun karmaşası içinde kendine yer arayan bir gencin içsel yolculuğunu anlatıyor. Hayatın ağırlığı altında ezilirken sorgulamaktan vazgeçmeyen bu genç, yaşadığı hayal kırıklıklarıyla birlikte insanı insan yapan değerleri, yalnızlığı, inancı ve yeniden ayağa kalkma cesaretini sorguluyor Hikâye, karanlığın en yoğun olduğu anda bile mucizelere inanmayı seçen bir ruhun dönüşümüne odaklanıyor.

KİTAPTAN BİR ALINTI

Şaşırt. Beklentilerini düşür. Egonu kontrol et. Üzgün veya çok heyecanlandığında kara verme. Bilinçli nefes al. Doğayla temas kur. Gülümse, Başkalarıyla temas kur. Evet ve hayır için şükret. Ve her zaman parla. Başkaları için hiçbir zaman söndürme ışığını. Senin aydınlığının eşsiz,

MEVSİM MAYIS MI?

Göktuğ Doğan

Sıcak bir Mayıs günü.

Hava tam mevsim normallerinde

Kalabalığın arasında tanıdık olmayan yüzler selamlıyor en içten gülümsemeleriyle.

Ruhum içten içe iyileşiyor gibi dünyada ki bütün mutsuzluklara baş kaldırırcasına.

Eskiden tanıdığım insanlarla ile bir hoşça kal bile demeden vedalaşmanın tarifsiz rahatlığı

Büyüdüklerini zannederken küçülmelerini seyrettiğim insanların uzağında

Nefes alış verişimin tarifsiz heyecanı içinde yazıyorum tertemiz satırlara.

Bir umut var içimde.

Kıskançlığın, fesatlığın ve insanı yoran bütün karanlıkların bir yaz sıcağında eriyeceğine dair

küçük ve inatçı bir umut.

Ve biliyorum bir gün yine huzurlu hissedeceğim kendimi..

Belki bir deniz kıyısında , belki bir kiraz ağacının altında ama elbet bir gün

tamamen hafiflemiş olarak bakacağım dünyaya...

ACI VERİYOR

Enes Papağan

Gözlerin, en büyük felaketim,
Baktıkça kalp atışlarım hızlanıyor.
Bir hançer vuruluyor adeta,
Gözlerine bakmak acı veriyor.

Sen soğuk sonbahar esintisi,
Sen hüzünlü yaz akşamlarının şiiri,
Göster bana doyumsuz gülüşlerini,
Mutsuz çehrene bakmak acı veriyor.

Parfüm değil kokunu güzel yapan,
Tüm olay senin boynunda kokması.
Biraz daha uzun tutalım sarılmaları,
Kokuna doyamamak acı veriyor.

Her gün göreyim seni yine yetmiyor,
Bu derde bir çare bulunmuyor.
Nasıl bir büyüye kapılmışsam artık,
Verdiğin her acı güzel geliyor...

SANA BENZEDİM ANNE

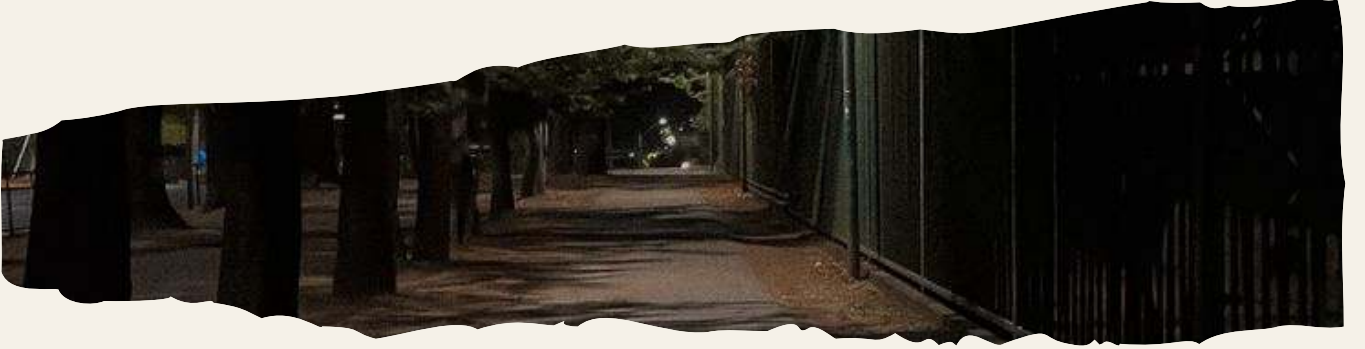
Nurcihan Kızmaz

Bu gün de ben yine sen oldum anne
Sana uyandım bu sabah
Sana dayandım
Sen gibi bağladım başımı
Erkenden pişirdim
ekmeğimi aşımı
Hayra yordum
kabusumu düşümü

Olur bazen bana böyle
Sen gibi açarım ellerimi semaya
Katarım yedi ceddimi duaya
Askeri polisi devleti
Şadolsun tüm muhammed ümmeti

Bugün yine sana benzedim anne
Komşuya ekmek açmaya
Kuşlara buğday saçmaya
Bebeğime kundak biçmeye gittim

Beni de kendine benzettin anne
Takvim yaprağından okuyorum
Günün yemek tarifini
İlaçlarımdan sayıyorum
Haftanın günlerini
Bir ters bir düz örerken yünlerimi
Her geçen gün biraz daha
sen oldum anne.

SIFIR

Asya Akın

Rüzgâr olup esersin,
Çarparsın yüzüme
Çarp, topla,
Çıkar ve böl beni kendime,
Ne bulacaksın...

Bana,
Rüzgar olup fısıldarsın.
Bilirsin bu oyunumuzu
Oyna...

Bir oraya bir buraya
Sakla beni.
Seni arar dururum,
Bir anlam aramakla geçmedi mi zaten ömür?

Çıkar ve böl beni kendime,
Ne bulacaksın

Rüzgar olup esersin
Çarparsın yüzüme yine.

MAZİ İÇİNDE NASIL ESKİDİK?

Lütfi Ercin

Bazen durup düşününce insanın aklı almıyor; sanki birileri hayatın “oyunatma hızını” biz fark etmeden 2x yapmış gibi. Daha dün gibi hatırladığımız şeyler için “üstünden üç yıl geçmiş” dediklerinde, insanın içine tuhaf bir boşluk düşüyor. Hani çocukken yaz tatilleri bitmek bilmezdi, o okul sıralarında geçen kırk dakika sanki kırk yıl gibi gelirdi. Şimdi ise pazartesi başlıyor, gözümüzü bir açıp kapatıyoruz ki Cuma gelmiş. Zamanın bu kadar hızlı akması biraz korkutucu, biraz da hüzünlü aslında.

Bu zamanın hızı meselesinde beni en çok yoran şey, her şeye yetişmeye çalışırken hiçbir şeyi tam yaşayamıyor oluşumuz. Bir yere yetişiyoruz, bir işi bitiriyoruz, tam “oh” diyeceğiz, hooop başka bir şey çıkıyor. Aslında zamanın kendisi hızlanmıyor da, biz mi içine çok fazla şey sığdırmaya çalışıyoruz, orasını pek çözemedim. Eskiden insanlar bir mektup beklerdi haftalarca, şimdi bir mesaj iki saniye gecikince sinirleniyoruz. Her şey bu kadar hızlı olunca, tadı tuzu da çabuk kaçıyor sanki. Belki de biraz yavaşlamak, o saatin akrebiyle yelkovanına inat derin bir nefes almak lazım. Çünkü biz ne kadar acele edersek edelim, zaman kendi bildiği gibi akıp gidiyor ve biz sadece arkasından bakakalıyoruz. Bir bakmışız mevsimler değişmiş, bir bakmışız aynadaki yüzümüz biraz daha yorulmuş. Galiba hayatı ıskalamamak için bazen o hıza ayak uydurmayı bırakıp, sadece durmayı öğrenmek gerekiyor.

İşin daha da garibi, bazen bir hafta boyunca ne yaptığını bile hatırlayamıyor insan. Sabah kalk, işe ya da okula git, telefonla uğraş, akşam olsun... Sanki birisi bizim hayatımızı kopyalayıp her güne yapıştırmış gibi. Ama o kadar hızlı geçiyor ki, “Bugün ayın kaçıydı?” diye telefona bakmadan emin olamıyoruz. Eskiden takvimden yaprak koparırdık, o kağıdın sesini duyardık, bir ağırlığı vardı geçen günün. Şimdi ise her şey dijital, her şey uçucu. Zaman sanki avucumuzun içindeki su gibi; tutmaya çalıştıkça parmaklarımızın arasından süzülüp gidiyor.

Bazen bir fotoğraf karesine denk geliyorum, “Daha geçen yaz çekilmiştik” diyorum, bir bakıyorum üstünden iki sene geçmiş. O an insanı bir pişmanlık sarıyor. “Keşke o anın tadını daha çok çıkarsaydım, keşke o kadar acele etmeseydim” diyorum kendi kendime. Ama o hıza öyle bir alışmışsınız ki, yavaşlamaya kalkınca sanki bir şeyleri kaçıracakmışsınız gibi bir korku sarıyor içimizi. Gerçekten bazen durup kendime sormadan edemiyorum: Bu kadar aceleyle nereye gidiyoruz? En sonunda varacağımız yer aynıken, bu yolu neden koşarak bitirmeye çalışıyoruz ki?

Zamanın bu kadar hızlı akması yetmiyormuş gibi, en çok canımı yakan da zihnimin bu hıza yenik düşmesi oluyor. Hani ilk yazdığım “Mor ve Pembe Bekleyiş” şiirimdeki verbenanın sabırlı özleyişi, şakayığın o sessizce masadaki duruşu bile artık zamanın bu amansız hızına kapılıp zihnimden uzağa düşüyor. Eskiden gözümü kapattığımda yüzünün her hattı, o gülüşündeki ince çizgi ve o dünyalar tatlısı tombiş yanakları sanki karşımdaymış gibi net gelirdi. Şimdi ise sanki çok eski, rengi solmuş bir fotoğraf karesine bakıyorum da kim olduğunu seçemiyorum gibi oluyor belki de bu aceleyle koştururken en çok kendimizden ve en sevdiklerimizden bir şeyler bırakıyoruz yollarda. Aynadaki yüzümün yorgunluğu bir yana, kalbimdeki o hatıraların soluklaşması asıl mesele. Bir bakmışsınız o çok sevdiğimiz çiçeklerin, Verbena’nın ve Şakayık’ın kokusunu bile tam hatırlayamaz olmuşuz. Keşke her şey bu kadar hızlı olmasaydı da, sadece o güzel anlarda takılıp kalsaydık. Koşarak bitirmeye çalıştığımız bu yolun sonunda, avuçlarımızda sadece silikleşmiş yüzler ve unutulmuş sesler kalsın istemiyorum ama galiba mazi bizi en çok buralardan eksiltiyor.

BİR İNSAN MASALI

Mehmet Özdemir

Bir insan masalı yazdım küllerle,
Geceyi omuzlayan eski gönüllerle.
Bir çocuk uykusuz kaldı savaşıardan,
Bir anne dua dikti yırtılan göklere.

Bir insan masalı geçti sokaklardan,
Ayakkabısında yağmur taşıyan adamlardan.
Kimi sustu ekmek gibi bölünerek,
Kimi ağladı içindeki yetim zamanlardan.

Bir insan masalı büyüdü aynalarda,
Yüzler değışti, acı kaldı duvarlarda.
Bir yarım aşk üşüdü tren garlarında,
Bir mendil sallandı unutulmuş baharlara.

Bir insan masalı gizlendi ezanlarda,
Kırık saatler durdu eski hanlarda.
Bir yıldız düştü Allah diyen avuçlara,
Bir kalp secde gibi kapandı bir kalbe.

Bir insan masalı bitmedi hâlâ,
Toprağın altında bile sürüyor insanla.
Bir gözyaşı yürür gecenin omzunda,
Bir tebessüm dirilir sabah olunca.

YİTMİŞ KABUK

R.Merve Taşdelen

Var olmayı kavramıştı kıvraklığım
Yok olmamak mı kanıtlamıştı
Kınıma gizlediğim deliller mi
Börtü böcekmiş üstümde bağırın
Gıdaymışım yaşayanlar için
Ölenler için yitmiş kabuk

Varlığa gömülen sarı güller
Açmamıştı renkliliğini içimde
kahverengi kokan yaşamdı bana kalan
Ölümden doğuma akan bir göldü bu
Tökezleyen bir ben var kuşların dilinde
Yolcuymuşum yaşayanlar için
Ölenler için çırpınan bir yankı

Küflenmişim içime akan pasla
yolculuğumdan öteye yol yok
kiremitler gıcırdamış yalnızlığıma
Yakaracak bir döngüdeymişim
ipe dolanmış yaşamla kavgam
kaldırmaz kanatlarımdaki yükü
Umutumun boğazı kısıtılmış
Tutsakmışım yaşayanlar için
Ölenler için özgür

YORGUN ŞEHİR MASALI

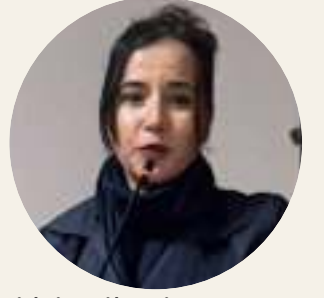
Melike Taşdelen Özgür

Bir kırlangıç kondu minareye...
Uzun uzun ezgiler okudu senin için.
O ezgiler ki yitip gitti rüzgarın uğultusuyla şehrin kalabalığında.
Kırlangıç çırpı kanatlarını uzaklara...
Bir zaman sonra geri geldi minarenin başına.
Yeni ezgiler mırıldandı.
Sanki güveni zedelenmişti senin karşında.
Sen ki, eski gizli bir beyit...
İçinde taşıdığın o mısralar büyütür benliğini.
Sitanbul...
Her sokağın bir gazelin mısrası.
Şiirle bezenmiş bir şehirsin kırlangıcın gözünde...
Her konuştuğunda minarenin başına
Senin nazarında fark edilmeyi bekler
Ezgileri, kulaklarını doldursun diye sesiyle taşları çatlatır
Giderken umudu düşünür
Umut bir aynadır, Şehr-i Sitanbul'u yansıtan.
Gelir kırlangıç her an
Akşam ezanıyla ezgilerini toplayıp gider
Minarenin başından giderken ezanı taşır kanatlarında,
Ona yeter, oraya ait yanında götürdüğü o kutsal ezgi
O kırlangıç ki, senin göğe yükselen sesindir.
Sitanbul
Sokaklarında yorgun bedenler dolaşır.
Hayatın içinde misin yoksa dışında mı
Kadim mekanların hisleri buruk.
Kaç adım atıldı bilinmez köşelerinde
Sitanbul...
Haydi içinden bizim için çıkar umudu
Taşın içindeki sabrı özgür bırak
Gezinsin kırlangıç gülzarında
Her gittiği yerde anlatsın güzelliğini.
Mecnunları toplasın başına.
Sen alışkınsın gerçi hüznü aşıklara.
Sitanbul...
Minarelere konan kırlangıçları hatırla...

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER

KONUK: GAMZE GÖKCEK

1) Bize Kendiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

1987 yılında Kahramanmaraş'ın Kürtül Kasabası/Hacıdedeler köyünde, çiftçi bir ailenin dördüncü kızı olarak dünya'ya geldim. Benden küçük bir erkek, bir kız kardeşim var. İlkokulu köyümde okudum, derslerim çok iyi olduğundan dolayı okul birincisiydim, beş yılın hepsinde pekiyi not aldım, velakin; Orta okul, lise ve üniversiteyi şartlar gereği Açıköğretimden okumak zorunda kaldım, şimdi AÇIKÖĞRETİM Fakültesi Sosyoloji mezunuyum. Aile danışmanlığı, Manevi Danışmanlık ve Rehberlik ve İlişki ve Yaşam koçluğu hizmet verdiğim alanlardır, ayrıca: bir Anaokulunda Özel Eğitim Öğretmenliği yapmaktayım.

2) Yazmaya ne zaman başladınız ve sizi yazmaya yaklaştıran şey ne oldu?

Ben: küçükliğümde de okula gitmeden önce, kafamda sözlü edebiyat ürettirdim, okuma-yazmaya başladıktan sonra içimde; duygularım dolardı kimsenin beni anlamadığı bir ortamda en iyisi kalem ve kağıt diyerek yazmaya başladım, kaleme-kağıda yazdığım zaman çok iyi hissediyordum kendimi zira onlar benim her halimi anlıyor kabul ediyorlardı.

3) Kitap çıkarmaya nasıl karar verdiniz?

Yazmaya başladığımda; ne yazdığımı bilmezken, birkaç yıl sonda köyde amcanın biri, tam ben yazarken gördü ve yazdıklarımın şiir olduğunu söyledi. Kızım şiir yazma sen deli misin, deliler şiir yazar hem bu şiirleri devlet görürse seni ve aileni hapse atıp sonra idam ederler tüm yazdıklarını yak dedi. Ben aslında farkında olmadan şiir yazdığımı öğrenince yazmayı daha çok sevdim ve yazdığım şiirlerimi evdeki buğday çuvallarının içine sakladım. Artık yazmamaya çalışıyordum, çocukça bir korku sardı içimi ama bazen gizli gizli çıkartıp şiirlerimi eve gelen kız arkadaşlarıma gösteriyordum. Onlarda bana; ay gamze bunlar çok güzel kitap bunları diyorlardı. Tabi ben yasak olduğunu onlara söylemiyordum yine gizli gizli yazmaya ve buğday çuvallarının içine saklamaya devam ettim. Sonra şehire çalışmaya geldim, benim buğday çuvallarına sakladığım şiirleri ailem bulmuş tabi, kardeşime okutup, sağ olsunlar saklamışlar bu kağıtları köye gittiğimde bana verdiler nasıl sevindiğimi anlatamam. Ben bir okul defteri alıp tüm şiirlerimi o defterde topladım. Yıllar sonra şehir merkezin de gazetede çalışmaya başladım tabi yazmaya da devam ediyorum lakin kimse bilmiyor bu sefer köşe yazarları sen iyi şiir yazarsın demeye başladılar ve ben de yazdığımı söyledim ve şiirlerimi gösterdim tabi gazete yayınlanmaya başladı ve bu sefer de şiirlerimi okuyan herkes bir şiir kitabı çıkartmamı istediler ve bu istek uzun yıllar artarak devam etti. Gel gelelim ilk şiir kitabım YAŞADIKÇA'YI iki bin yirmi bir yılında Edebiyat camiasına takdim ettim. Daha önce de kitap çıkartmamı isteyenlere İnşallah çıkartacağım diyordum ama gücüm yetmiyordu kısmet iki bin yirmi bir yılında çıkartmakmış. Tabi ikinci şiir kitabımı istemeleri uzun sürmedi ama deprem olunca ülke olarak yıkıldığımız için iki bin yirmi üçte çıkartmak istediğim şiir kitabım KARARIM KARAR'ı, iki bin yirmi dörtte çıkartmak nasip oldu. Yine de çok Şükür.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER

KONUK: GAMZE GÖKCEK

4) Kitap çıkarma sürecinde sizi en çok zorlayan kısım ne oldu?

Ben: fazlası- eksigi, güzeli- çirkini, iyisi- kötüsü, doğrusu- yanlış ile toplumun yaşadığı ve beni üzen ya da sevindiren kısaca etkilendiğim tüm duyguları, toplumla empati kurduğum bütün durumları şiirleştirdiğim için soyutta zorlanmam. Somutta ise zaman yetersizliği beni tek zorlayandır, birde kitap bastırırken yayınevine verecek param olmayınca çok zorlanırım.

5) Bize gelecek hakkındaki planlarınızdan bahseder misiniz?

Ben: Allah izin verirse yakın bir gelecekte; Kahramanmaraş'ın ruhunu şiirden kentte yaşatmak için Kahramanmaraş ve Türkiye'nin dört bir yanında şiir, öykü, roma vb. Edebiyatla ilgilenen herkesle Edebiyat adına program yapmak istiyorum. Edebiyatın ve Şiirin iyileştirici gücünden tüm insanların faydalanması adına.

6) Yeni yazarlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Yeni yazarlara tavsiye olarak: Naçizane şu fikrimi belirtmek isterim. Dinimizin ilk emri 'oku' emridir. Ve insan okudukça kendini geliştirir, kendini geliştirdikçe aydınlanır ve aydınlanmış bir insan ne olursa olsun kimsenin ona gücü yetmez. Bundan dolayı benim için okunmayacak (kötü) kitap yoktur. Daha doğrusu okunmayacak yazı yoktur. Her yazının, her kitabın okunduğu zaman insana mutlaka ama mutlaka bir şeyler kattığına inanırım. Yazarlara okudukları yazı ya da kitap eğer bir şey katmamışsa o zaman da nasıl kitap yazılmayacağını öğrenirler, yine bir şey katmış olur o yazı ya da kitap. Tabi bu benim fikrim.

7) Yazmanın hayatınızdaki yeri nedir ve sizin için ne ifade ediyor?

İnsan olarak hepimizin yapamadığımız tek doğru içimize, özümüze dönüp kendimizi sorgulayıp, gerekiyorsa meydana getirdiğimiz iyi veya kötü olayların sorumluluğunu üstlenmektir. Yazmak benim için; yaptığım hatalarla, yaşadığım acı ve zorluklarla, toplumda şahit olduğum üzüldüğüm-sevindiğim ama dile getiremediğim olay-durum ve yaşantılarla, empati kurduğumu (anladığımı anlatamadığım insanlarla kendi içimde konuşup anlaşmak, haklıya hakkını- haksıza haddini vermektir.

Yazmanın bence ne ifade ettiğini, kendimce açıklamak isterim:

Kitap (Şiir) yazmak; hayatı ilmek ilmek dokumak, Kitap (Şiir) okumak; dünyayı, hece hece okumaktır.

Sil baştan başlayanlar Kitap (Şiir) yazarla, dünyayı tanımak isteyenler Kitap (Şiir) okuyanla muhabbet etsin.

UYAN

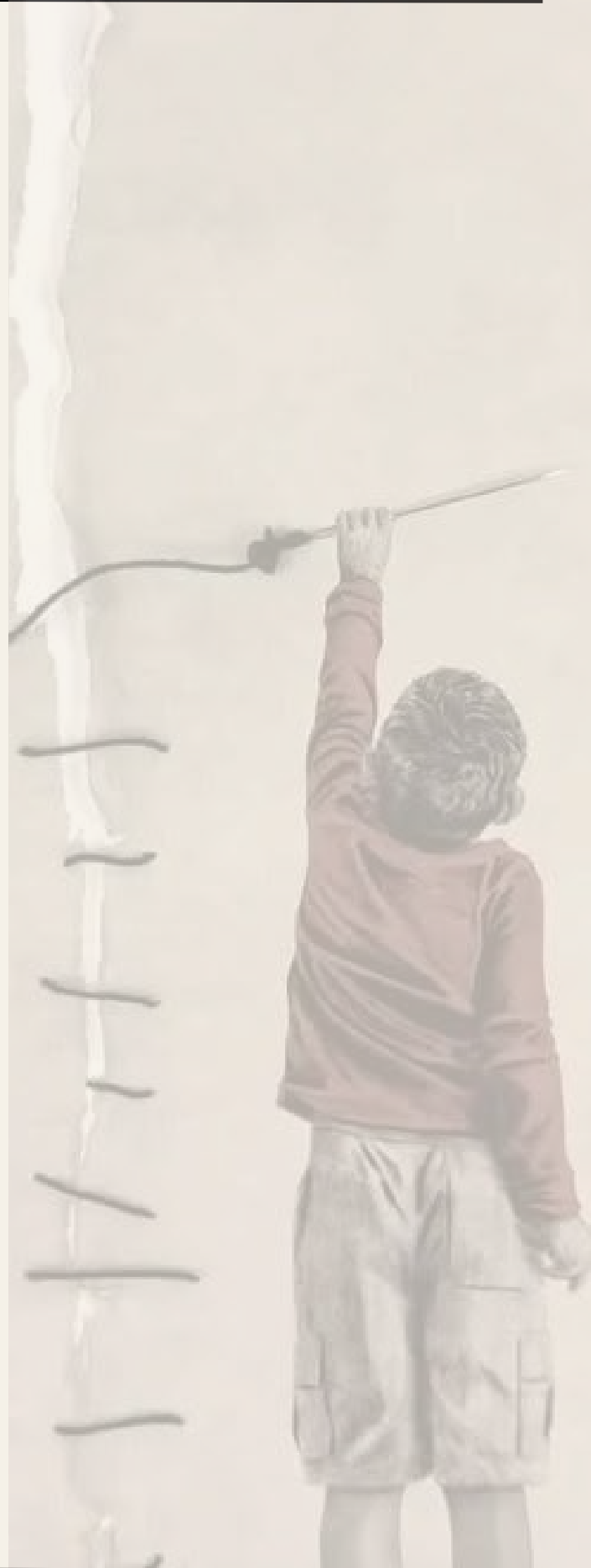
Bariş Papağan

Mesele insan olmakta değil asla,
İnsan olarak kalabilmekte inan.
İnsan olarak kalıp, insanca yaşamakta..
İnsan olup, gereğince düşünmek her ân.

Zira insan, düşünöpte nasıl bulamaz ki yaradanı?
Bulamadı mı Hz Musa kendini yaratanı?
Kendini hakir görüp te geçirirsin vaktini,
Şüphesiz değil miydi Hz. Musa insan?

Ademdi ilk atan ikincisi Hz Nuh.
Hepsi Allah'ı tanıtmakla görevli insan.
Sende Allah'ı tanımakla görevli bir ruh,
Tanımazsa nasıl bulur ki cevherini insan?

O halde geçmesin ömrün gaflet içinde.
Bil ki kainat, senin için yaratıldı 6 günde.
Bil ve bilgine göre yaşa her demde,
Bir an olsun tefekkürü bırakma insan.

| SOKAĞIN SÖZÜ

“Bir Fotoğraf Bir Söz...”

“Gecenin koynunda,
Şehir uyur, anılar asla...”

“Dünya dışarıda akar gider.
Ben ise,
Bir fincan sıcak kahveye sığdırdım.
Unuttuğum tüm kelimeleri...”

KALEM VEFAKÂR'DA

“Vefakâr'ın Mektupları”

Bazı insanlar konuşarak hafifler, ben yazarak sustum.

İçimde büyüyen her kırgınlığı bir cümlenin kenarına bıraktım. Kimse görmedi belki ama her satır biraz beni taşıdı.

İnsan bazen en çok kalabalıkta yalnızlaşıyor. Bir ses arıyor, bir omuz, bir “geçecek” cümlesi... Bulamayınca da kelimelere sığınıyor. Çünkü kelimeler yargılamıyor. Yarım bırakmıyor. Gitmiyor.

Ben de içimde birikenleri buraya bıraktım.
Bir mektup gibi...
Gönderilmeye cesaret edilemeyen ama yazılmadan da yaşanmayan bir mektup gibi.

Belki bir gün biri bu satırlarda kendini bulur.
Belki aynı yaraya sahip iki insan, aynı cümlede karşılaşır.

O zamana kadar;
kalemler konuşsun...

YARIM KALAN CÜMLE

“Cümleyi Kalbinden Dökülenlerle Tamamla”

**Cümleyi tamamla, mail adresimize gönder.
Diğer sayıda yayımlayalım...**

vefakardergi@gmail.com

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

BİZİ TAKİP EDİN

 @vefakardergi

 vefakardergi@gmail.com

Linktree* /vefakardergi

 Vefakâr

2.sayı çok yakında...